Materiale document: primii ani ai Facultății de Silvicultură din Suceava

Sergiu Andrei Horodnic

Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava, Facultatea de Silvicultură

Rubrica „Restituiri” este dedicată aniversării celor 30 ani de învățământ silvic superior la Suceava și grupează trei dintre materialele-document ce sunt readuse atenției cititorilor cu scopul vădit de a le primumi amintirile unora sau de a oferi altora câteva pagini din istoria acestei instituții ce ar fi putut rămâne ascunse în rafturile prăfuite ale arhivei.

Pentru a înțelege cum a luat ființă Facultatea de Silvicultură din Suceava este nevoie de un exercițiu de imaginație pentru cei care nu au fost direct implicați, care necesită totuși niște repere de prezentare a contextului general al stării Universității „Ștefan cel Mare” în 1990. Astfel se justifică includerea unui prim material ce oferă informații privind cadrul existent la acea vreme, cu câteva referiri la istoricul Institutului de Învățământ Superior din Suceava, la numărul de studenți pe profiluri și forme de învățământ la momentul transformării în Universitate, la spațiile de învățământ și cadrele didactice existente, precum și, foarte interesant pentru facultatea noastră, o listă cu cadre didactice propuse a fi încadrate la specializarea „Silvicultură și Exploatare Forestieră”, cum s-a intenționat să se numească inițial.

Perioada de început, anevoioasă și plină de provocări, a fost marcată de puternica personalitate a profesorului Ioan Milescu, cel care și-a asumat responsabilitatea conducerii proaspăt înființatei facultăți în calitate de decan. Următoarele două documente reprezintă dovezi ale profesionalismului, tactului și spiritului progresist care l-au caracterizat.

„Învățământ silvic superior la Suceava” este, pe de o parte, o declarație de atașament la valorile tradiționale și o expresie a misiunii asumate de promovare a unui învățământ modern, iar pe de altă parte un apel la dezvoltarea colaborării cu Facultatea de Silvicultură și Exploatare Forestiere din Brașov în „aceeași misiune nobilă, (...) susținându-se și completându-se în direcția aceluiași scop final”. „Am împărtășit și susținut opinia că existența mai multor școli de același profil și nivel între fruntariile țării are menirea de a stimula procesul de învățământ și de cercetare științifică”, spunea profesorul Ioan Milescu.

Profilul profesional al viitorului inginer forestier este tema lucrării „Formarea specialiștilor silvici pentru silvicultura secolului XXI” susținută la Academia Română în martie 1992. Ideile expuse atunci sunt mai valabile ca oricând astăzi: formarea unor „specialiști integri, cu o largă orientare spre viitor”, „flexibilitatea procesului de învățământ”, pregătirea absolvenților complex și multidisciplinar astfel încât aceștia „să gândească și să acționeze în mod independent, eliberați de stresul obligativității de a se încadra strict în norme sau diferite alte proceduri cu pretenții de generalizare”. Profesorul Ioan Milescu atenționa cu acea ocazie asupra unui mare pericol: „aspectele unor atitudini sau politici conjuncturale, ca și tentativele de a considera pădurea capital electoral se dovedesc dezastruoase pentru viitorul silviculturii”. Vi se pare cunoscut?

Notă privind cadrul necesar desfășurării specializării „Silvicultură și exploatare forestieră”

UNIVERSITATEA „ȘTEFAN CEL MARE” SUCEAVA

INFORMARE

(răspuns la nota telefonică din 12 aprilie 1990 privind cadrul necesar desfășurării specializării „Silvicultură și exploatare forestieră”)

1. Scurt istoric

a) Prin H.C.M. nr 680/1963, în Suceava a fost înființat Institutul Pedagogic de 3 ani cu următoarele facultăți:

- Facultatea de Matematică, învățământ de zi, cu durata de 3 ani;
- Facultatea de Filologie, învățământ de zi, cu durata de 3 ani;

Număr de studenți în anul universitar 1963/1964:

- Facultatea de Matematică = 41 studenți;
- Facultatea de Filologie = 78 studenți;

Personal didactic în anul universitar 1963/1964 = total 14 cadre didactice, din care: un profesor, 0 conferențieri, 7 lectori, 6 asistenți.

Până în anul 1977 s-au adăugat următoarele facultăți:

- 1964, Facultatea de Istorie - Geografie,
- 1971, Facultatea de Educație Fizică,
- 1976, prin Decretul Consiliului de Stat nr.228 s-a înființat o secție de subingineri cu profil mecanic, specializarea Tehnologia Construcțiilor de Mașini (T.C.M.), învățământ de zi și seral,
- 1977, prin Decretul Consiliului de Stat nr.209, Institutul Pedagogic s-a transformat în Institutul de Învățământ Superior cu profil mixt, universitar și tehnic; la profilul universitar dispărea specializarea Matematică – Fizică, în timp ce la profilul tehnic se înființează specializările: T.C.M., ingineri zi, și Tehnologia Produselor Alimentare de Origine Animală, subingineri zi.

b) Momentul maxim al dezvoltării a fost atins în anul universitar 1981/1982, institutul funcționând cu următoarele secții și forme de învățământ:

Nr. crt.	Specializarea	Forma de învățământ	Număr de studenți
1.	T.C.M., ingineri	zi	387
2.	T.C.M., ingineri	seral	60
3.	T.C.M., subingineri	zi	150
4.	T.C.M., subingineri	seral	272
5.	Tehnologia Produselor Alimentare de Origine Animală (T.P.A.O.A.), subingineri	zi	79
6.	Filologie, cu secțiile: Limba și literatura română – limba franceză Limba și literatura română – limba germană	zi	72
7.	Istorie - geografie	zi	59
8.	Educație fizică	zi	40
9.	Studenți străini, an pregătitor	zi	240
TOTAL STUDENȚI:			1359

Cadre didactice = total 95, din care: 2 profesori, 7 conferențieri, 40 șefi lucrări/lectori, 46 asistenți.

c) Evoluția după momentul maxim

Începând cu anul 1983, au fost lichidate, rând pe rând, secțiile de la profilul umanistic și tehnic, învățământ de zi, după cum urmează:

- 1983 - Educație fizică și T.C.M., subingineri zi,
- 1984 - T.P.A.O.A., subingineri zi,
- 1986 - Istorie – geografie,
- 1987 - Filologie,
- 1988 - T.C.M. ingineri zi,
- 1989 - Mașini și Utilaje de construcții, subingineri seral.

Menționăm că, începând cu anul 1984, institutului i s-a schimbat titulatura în Institut de Subingineri, prin Decretul consiliului de Stat nr.213 și Ordinul M.E.I. nr.3043/7.09.1984, subordonat Institutului Politehnic Iași, având structură de facultate cu autonomie în ce privește coordonarea creditelor bugetare.

Din anul 1985, institutului i s-a repartizat un număr de studenți din cifra de școlarizare a Institutului Politehnic Iași, la următoarele specializări:

- Mașini unelte, ingineri seral,
- Utilaj tehnologic pentru industria textilă, ingineri seral,
- Energetică industrială, ingineri seral.

Din anul 1986 s-a adăugat, în aceleași condiții, secția de Automatizări și calculatoare, ingineri seral.

2. Cifra actuală (din 1990, n.n.) de școlarizare pe profiluri și forme de învățământ

Nr. crt.	Specializarea	Forma de învățământ	Număr de studenți
1.	T.C.M., ingineri	seral	504
2.	T.C.M., subingineri	seral	308
3.	Mașini unelte, ingineri	seral	118
4.	Utilaj tehnologic, ingineri	seral	129
5.	Automatizări și calculatoare, ingineri	seral	191
6.	Energetică, ingineri	seral	157
7.	Studenți străini, an pregătitor	zi	85
TOTAL STUDENȚI:			1492

Rețeaua universitară conform aprobării pentru anul universitar 1990/1991

Nr. crt.	Secția	Număr de locuri	Specializare
<i>Facultatea de învățământ tehnic</i>			
1.	Utilaj tehnologic	25	flexibil pentru industria lemnului, minierit și industria textilă
2.	Tribologie	20	
3.	T.C.M.	25	
4.	Mecatronică	25	
5.	Automatizări și calculatoare	50	
6.	Electromecanică	25	
7.	Silvicultură	40	
<i>Facultatea de învățământ universitar</i>			
1.	Limba română – limba engleză	20	
2.	Limba română – limba franceză	20	
3.	Istorie - geografie	45	învățământ, muzeologie, arhivistică, arheologie-reconstituire, ecologie
4.	Organizarea și conducerea activităților din turism	25	

3. Spații de învățământ

Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava dispune de șase corpuri de clădiri cu următoarea destinație: două cămine studențești cu un total de 612 locuri de cazare, două corpuri de învățământ cu un total de 10540 m² suprafață desfășurată, o cantină cu 250 locuri și o sală de sport.

Universitatea a primit recent, de la Primăria orașului Suceava, un etaj în corpul clădirii primăriei cu o suprafață totală desfășurată de 1110 m². De asemenea, a primit un cămin cu 252 locuri de cazare situat la circa 250 m față de spațiul de învățământ acordat în cadrul primăriei.

4. Cadre didactice existente pe funcții și categorii de vârstă

Funcția didactică	Total, din care	Cu titlu științific		Fără titlu științific	
		Vârsta 25-45	Vârsta 46-65	Vârsta 25-45	Vârsta 46-65
Profesor	1	-	1	-	-
Conferențiar	4	-	4	-	-
Șef lucrări (lector)	31	6	4	12	9
Asistent	29	-	-	29	-
TOTAL GENERAL	65	6	9	41	9

4.1. Cadre didactice care urmează a fi încadrate la Universitatea din Suceava, specialitatea Silvicultură și Exploatare Forestieră

Nr.crt.	Numele și prenumele	Funcția	Specialitatea la care activează (disciplina)
1.	Giurgiu Victor	Prof.dr.doc.	Biometrie, Amenajament, Ecologie și politică forestieră
2.	Geambașu Nicolae	Dr.ing.	Pedologie, Soluri forestiere
3.	Barbu Ion	Dr.ing.	Meteorologie, Climatologie, pedologie
4.	Taras Seghedin	Dr.ing.	Botanică, Ecologie
5.	Cenușă Radu	Ing. doctorand	Fiziologie, Ecologie
6.	Grudnicki Margareta	Biolog	Botanică, Fiziologie, Fitopatologie
7.	Buzdugan Ioan	Dr.ing.	Soluri forestiere, Pedologie
8.	Olenici Nicolae	Ing. doctorand	Entomologie
9.	Ichim Radu	Dr.ing.	Ecologie forestieră
10.	Bîndiu Constantin	Dr.ing.	Ecologie forestieră
11.	Barbu Nicolae	Ing.	Topografie
12.	Bereziuc Rostislav	Prof.dr.ing. (pensionat)	Topografie, Drumuri forestiere
13.	Ceianu Igor	Dr.ing.	Protecția pădurilor
14.	Ciubotaru Costache	Dr.ing.	
15.	Isac Rodica	Cercetător dr.	
16.	Toma I.	Dr.ing.	
17.			

Învățământ silvic superior la Suceava¹

Începând cu anul universitar 1989/1990 funcționează la Suceava o nouă facultate de silvicultură. Înființată la propunerea autorităților locale și a fostului minister al apelor, pădurilor și mediului înconjurător, Facultatea de Silvicultură întregeste profilul Universității „ȘTEFAN CEL MARE” din Suceava, în cadrul căreia funcționează de mai mulți ani facultăți de: litere și științe (specializări – limba și literatura română, limbi străine, istorie și geografie, organizarea și conducerea activităților din turism) și inginerie cu profil mecanic (specializări – mecatronică, tribologie, tehnologia construcțiilor de mașini, automatizări, electronică și electrotehnică).

Oportunitatea înființării unei asemenea facultăți, menită să pregătească specialiști cu profil complex de cultură și exploatare ecologică a pădurilor, în condiții moderne, proprii gândirii tehnice a mileniului ce urmează, a izvorât din rațiuni sociale, ecologice, economice și naționale. A existat în această zonă a țării o administrație forestieră de rang superior, exercitată de către Fondul religios greco-ortodox din Bucovina, cu sediul la Cernăuți, care decenii de-a rândul a practicat un sistem de gospodărire silvică intensivă. S-au acumulat, timp de aproape două secole, tradiții și experiențe silvice, cu largi ecouri în propășirea silviculturii românești și făurirea unei conștiințe forestiere la români, ce se justifică a fi pe deplin puse în valoare în anii care vin.

Concomitent, au funcționat instituții de învățământ silvic care au pregătit un număr impresionant de silvicultori de diferite nivele – de la pădurar la inginer – ce s-au impus prin probitate profesională și morală, gândire și fapte în tot ceea ce a realizat durabil silvicultura din România. Amintim doar că școala silvică de la Frătăuții Noi, de lângă orașul Rădăuți, funcționa în anul 1887, în paralel cu cea de la Brănești – Ilfov. Absolvenții ai Institutului

ÎNĂVĂȚĂMÂNT SILVIC SUPERIOR LA SUCEAVA.

Începând cu anul universitar 1989/1990 funcționează la Suceava o nouă facultate de silvicultură. Înființată la propunerea autorităților locale și a fostului minister al apelor, pădurilor și mediului înconjurător, Facultatea de Silvicultură întregeste profilul Universității „ȘTEFAN CEL MARE” din Suceava, în cadrul căreia funcționează de mai mulți ani facultăți de: litere și științe (specializări – limba și literatura română, limbi străine, istorie și geografie, organizarea și conducerea activităților din turism) și inginerie cu profil mecanic (specializări – mecatronică, tribologie, tehnologia construcțiilor de mașini, automatizări, electronică și electrotehnică).

© cu profil mecanic (specializări – mecatronică, tribologie, tehnologia construcțiilor de mașini, automatizări, electronică și electrotehnică).

rașul Rădăuți, funcționa în anul 1887, în paralel cu cea de la Brănești – Ilfov. Absolvenții ai Institutului de Silvicultură din Cernăuți – Ilfov, care decenii de-a rândul a practicat un sistem de gospodărire silvică intensivă. S-au acumulat, timp de aproape două secole, tradiții și experiențe silvice, cu largi ecouri în propășirea silviculturii românești și făurirea unei conștiințe forestiere la români, ce se justifică a fi pe deplin puse în valoare în anii care vin.

Concomitent, au funcționat instituții de învățământ silvic care au pregătit un număr impresionant de silvicultori de diferite nivele – de la pădurar la inginer – ce s-au impus prin probitate profesională și morală, gândire și fapte în tot ceea ce a realizat durabil silvicultura din România. Amintim doar că școala silvică de la Frătăuții Noi, de lângă orașul Rădăuți, funcționa în anul 1887, în paralel cu cea de la Brănești – Ilfov. Absolvenții ai Institutului

1) Milesu, I., 1990. Învățământ silvic superior la Suceava. Pădurea Noastră, 12 (revistă editată de Regia Autonomă a Pădurilor)

[illegible]

de Silvicultură din Câmpulung Moldovenesc au făcut dovada unei temeinice pregătiri profesionale și civice, situându-se timp de aproape patru decenii printre promotorii silviculturii noastre contemporane.

În peisajul său forestier, prin tradiția sa silviculturală și de mare sensibilitate națională, prin valoarea de spirit și hărnicia oamenilor săi, Suceava – Bucovina în întregul său – întrunește pe deplin condițiile cerute de reînnoire și funcționare fără reproș a învățământului silvic superior între zidurile cetății sale. Universitatea „ȘTEFAN CEL MARE” reprezintă un plus de certitudine pentru dezvoltarea în sensul dorit a noii facultăți de silvicultură, constituindu-se prin nobila sa misiune de promovare a unui învățământ modern, mult diversificat și ancorat în spiritul idealurilor de dreptate socială ale națiunii române, în garant al durabilității peste timp a făcliei de știință și adevăr a românilor de pretutindeni.

Această instituție bucovineană de prestigiu, care menține strânse legături cu unități similare din țară și străinătate, se bucură de sprijinul multor școli universitare de sorginte europeană și răspunde integral comandamentelor desfășurării unui învățământ silvic de nivel superior. Prin legăturile ce le are cu lumea exterioară, cu sprijinul eficient al organelor puterii locale și autoritatea corpului său profesional, facultatea de Silvicultură din Suceava poate deveni o instituție de prestigiu, căutată și apreciată de contemporanii noștri.

Timpul va juca un rol important în viitorul și consolidarea noului locaș de învățământ silvic superior din România, confirmând speranțele și încrederea puse în noi. Dorim sincer a demonstra prin fapte că viitorii noștri colegi, a căror maturitate profesională se desăvârșește, prin hazard, la confluența dintre milenii doi și trei, vor fi demni de prestigiul imens al școlii silvice românești, școală ce a plămădit cu migală și pricepere, decenii de-a rândul, în spiritul credinței și dragostei fără margini față de profesiunea aleasă și pădurea românească, generații de silvicultori.

Credincios unui principiu de conduită, probat prin acțiuni și fapte la îndemâna judecății tuturor silvicultorilor români, mă consider implicat în procesul de făurire a noii școli silvice. Pornesc pe acest drum, oarecum sub semnul unui destin, cu fermitatea de a fi întotdeauna alături de toți cei care, cu știință și bună credință, militează pentru perenitatea pădurii românești, în contextul menținerii echilibrului ecologic și al ființei naționale. Am împărtășit și susținut opinia că existența mai multor școli de același profil și nivel între fruntariile țării are menirea de a stimula procesul de învățământ și de cercetare științifică; nu poate și nu trebuie să genereze neîncredere sau judecăți strâmbe. Pentru mine, vreau să cred că și pentru toți de aceeași profesiune, ALMA MATER a învățământului silvic românesc rămâne ȘCOALA POLITEHNICĂ, ale cărei frumoase tradiții sunt continuate și amplificate într-o perfectă fuziune de spirit și de probitate profesională, de către instituții ce au preluat, în pas cu evoluția societății române, ștafeta făcliei nestinse a setei de cunoaștere. Facultățile de silvicultură din cadrul Universităților brașovene și sucevene nu pot avea, în opinia noastră, decât aceeași misiune nobilă, activitatea lor susținându-se și completându-se în direcția aceluiași scop final.

Acum, la început de drum, studenții și cadrele didactice de la Facultatea de Silvicultură din Suceava urează deplin succes colegilor lor de la Facultatea de Silvicultură și Exploatare Forestiere din Brașov în noul an școlar și se adresează tuturor forestierilor români cu sentimente curate de stimă și apreciere a muncii lor, cheazășie a prosperității și aspirației noastre la o viață mai bună.

Prof.dr.ing. Ioan Milesco

Formarea specialiștilor silvici pentru silvicultura secolului XXI²

Pădurile au impresionat întotdeauna prin masivitatea lor, prin dimensiunile remarcabile ale arborilor, prin bogăția faunei și florei ce-și găsesc adăpost sub cupola ecosistemelor forestiere. Se recunoaște unanim că *pădurile reprezintă cea mai cuprinzătoare comunitate de viață* pe care o cunoaște planeta Pământ. Oriunde și oricând, ele se supun aceluiași legi generale de organizare și funcționare, rămânând peste tot unitare în ceea ce privește natura lor intimă.

Dintotdeauna, *omul* a avut nevoie de adăpostul pădurii, încă din faza copilăriei sale, și oricât de avansată va fi tehnica pe care o va dezvolta în secolele următoare, *va mai avea nevoie de produsele pădurii*. Ne place să credem că omul mileniului trei, care va fi urmașul celui de astăzi, va căuta cu același viu interes frumusețea și utilitatea de neînlocuit ale pădurilor de mâine. Astfel înțeleg *continuarea relațiilor existente dintre om și pădure*, surprinse de altfel secole de-a rândul între confruntare și armonizare de interese, ce capătă în timp semnificații noi, complexe și de durată.

Un *comportament civilizat*, urmare a reflectării directe în rândul comunităților umane a conținutului învățământului silvic, prin protejare întru perenitate a tot ceea ce este parte componentă a acestui patrimoniu al umanității – arbori, soluri, ape, arbuști, animale, flori – ne apropie de înțelegerea raporturilor pe care le au pădurile acum, la cumpăna dintre două milenii ale omenirii.

Definim programele cadru și profilul profesional al viitorului inginer forestier, acționând în ideea că nu ne este îngăduit să uităm că am ieșit în luminișurile civilizației umane cu cutezanța și înțelepciunea de a ne desăvârși întru ființă și prin *respectul față de pădure*. Evaluând corect ceea ce s-a acumulat durabil, timp de peste un secol de funcționare a învățământului silvic superior în România, concepem formarea de noi specialiști în lumina adevărului netăgăduit că, de-a lungul devenirii neîntrerupte în spațiul locuit de români, *nu ne-am trădat niciodată pădurea*. Dimpotrivă, în casele noastre de lemn încercăm a ne prelungi visele de preamărire a împlinirilor la care ne dă dreptul efortul muncii de peste zi.

Am recurs în mod voit, la această mantie sentimental-educațională pentru a întări conținutul motivațiilor ce urmează cu privire la profilul profesional de mâine al inginerului forestier. *Activitatea acestuia se va înscrie inevitabil în convulsiile epocii* pe care o traversăm – complexă, diversificată și unică în felul său – supusă perpetuu unor transformări sociale, între care perioada de tranziție la acest final de secol reprezintă, pentru pădurea românească, drumul pe Golgota. Indiferent de locul unde își va desfășura activitatea, *viitorul silvicultor se va confrunta cu noi obiective, cu tendințe imprevizibile* pe care procesul de învățământ este, într-o manieră, obligat să i le previzioneze și explice pe băncile facultății.

Ne-ar fi greu și poate nici nu-i necesar să concepem un proces de învățământ forestier cu pretenții de valabilitate peste veac. Natura complexă a profesiei ne obligă a forma *specialiști integri, cu o largă orientare spre viitor*, ceea ce impune procesului de învățământ un caracter interdisciplinar. Educația profesională a inginerului forestier trebuie să-i confere *aptitudini de receptivitate* pentru

2) comunicare la simpozionul „Pădurile secolului XXI în România” organizat de Academia Română, Secția de științe agricole și silvice, 17 martie 1992

tot ceea ce reprezintă noutate în biologie și tehnică. Cunoștințele dobândite în diferite domenii ale științei și tehnologiile de aplicat ce se recomandă pentru unele activități, indisolubil legate de regenerarea pădurii și utilizarea lemnului, pot deveni, prin forța lucrurilor, perimate.

Flexibilitatea procesului de învățământ, în profesiunea noastră adăugând și *complexitatea* acestuia, alimentate în mod permanent cu o documentare ce trebuie să devină realmente parte componentă a fluxului informațional din școli și universități, se consideră repere ale înțelegerii rostului de modernizare a învățământului silvic superior. Oportunitatea cunoașterii cadrului istoric și social, a impactului cerințelor ecologice și economice asupra naturii proprietății pădurilor și modului de folosință a produselor acestora, asupra amplificării gamei de servicii oferite societății de către vegetația forestieră, impun *o reconsiderare a disciplinelor de studiu* și a programelor analitice ale acestora. Este justificată o asemenea reconsiderare din acest moment pentru a pregăti viitorul specialist în raport cu mutațiile posibile în diferite domenii ale vieții economice și sociale.

Nu înțelegem printr-o asemenea reconsiderare modificări cu caracter conjunctural sau de conveniență. Existența și funcționarea învățământului silvic superior timp îndelungat în cadrul Școlii Politehnice din București reprezintă trepte câștigate în direcția făuririi unui concept național de școală silvică, o tradiție zămislită timp de decenii și grație activității notabile a absolvenților români ai școlilor forestiere de la Nancy, Viena sau Sankt Petersburg care, finalmente spre lauda lor, au respins aplicarea de jaloane și precepte de împrumut în silvicultura românească.

Din aceste considerente milităm pentru introducerea în planul de învățământ al facultății de silvicultură, alături de elemente de informatică, automatizări, cultură și civilizație – deja cuprinse în procesul de studiu al studenților actuali – și discipline noi ca: industrializarea primară a lemnului, finanțe-credit, contabilitate, drept și legislație.

Avem îndatorirea ca la formarea de specialiști silvici, care să gestioneze pădurile secolului XXI, *să punem în valoare suma cunoștințelor acumulate prin cercetări* valoroase în pădurile din spațiul carpato-dunărean, precum și *bogata experiență practică* a multor generații de silvicultori. Din acest unghi, raporturile de dorit între profilul complex, multidisciplinar, al viitorului inginer silvic și specializarea în diferite domenii, pot constitui un subiect de discuție. Nu excludem ca în această profesiune atât de complexă, în care toate tehnologiile ce se aplică sunt subordonate conceptual și economic cerințelor ecologiei moderne, să coexiste astfel de raporturi pe baze opționale ale studenților după parcurgerea primilor trei ani din durata procesului de învățământ pentru ingineri, cursuri de zi.

Oricare ar fi condițiile fizico-geografice și sociale ale zonelor în care urmează să-și desfășoare activitatea *viitorii ingineri silvici*, aceștia trebuie să *gândească și să acționeze în mod independent*, eliberați de stresul obligativității de a se încadra strict în norme sau diferite alte „proceduri” cu pretenții de generalizare a soluțiilor tehnice pe întreg teritoriul național. Participarea fiecăruia la definirea programelor de lucru vizând mai corecta amenajare și gestiune a pădurilor presupune *modelarea, din stadiul de formare, a capacității sale de înțelegere și finalizare* a strategiei dezvoltării comunităților umane, cu deosebire a celor rurale.

Aria de cuprindere a unui inginer silvic se înscrie într-un cadru natural, în interiorul căruia interferarea de interese ca și jocul necunoscutelor generatoare de conflicte îi pot capta atenția, influențându-i chiar verticalitatea. *Tăria de caracter, demnitatea profesiei aalese, integritatea sa* prin diversitatea situațiilor posibile de lucru și contacte sociale, *reprezintă attribute pe care școala le modelează*, formând de acum, desigur pe fondul aptitudinilor native, personalitatea specialiștilor care vor depăși durata minimă a stagiului în producție odată cu zorii secolului XXI.

Capacitatea de a înțelege rolul economic ce revine sectorului forestier într-o țară cu resurse limitate cum este România, modul de integrare a pădurilor și industriilor de exploatare și prelucrare a lemnului într-o economie liberă, modernă, reprezintă imperative pentru cei ce pretind a concepe o politică forestieră coerentă. În accepțiunea de economie liberă, când este vorba de păduri, cu

prisosință se impune o anumită particularizare. Exemplul pornirilor atavice ale multora, manifestate în prezent prin comportamente primare, dureroase atât pentru societate, cât și pentru integritatea fondului forestier național, reprezintă o realitate crudă a tăierilor ilegale fără precedent.

Slujitorii pădurilor sunt primii implicați, chiar cu mari riscuri, în educația civică a respectului față de păduri, în apărarea integrității acestora. Noțiunile obținute în școală ținesc *formarea de oameni fermi, curajoși, capabili de sacrificiu*. Puțini mai recunosc faptul că pădurile au fost și rămân pentru acest popor român „cămară de bunuri, adăpost și tranșeu”. Este de datoria școlii să reamintească asemenea adevăruri, să le cultive în rândul studenților săi, imprimându-le astfel o *conștiință forestieră*, precum și certitudinea că produsul final al muncii câtorva generații dintre ei, referindu-ne întotdeauna la durată unui ciclu de producție, rămâne peren în folosul națiunii. Aspectele unor *atitudini sau politici conjuncturale, ca și tentativele de a considera pădurea capital electoral se dovedesc dezastruoase pentru viitorul silviculturii*.

Este normal, așadar, ca atitudinea noastră în direcția formării specialiștilor silvici pentru silvicultura secolului XXI să se caracterizeze prin *clarviziune* în definirea planurilor de învățământ, fixarea disciplinelor de studiu, modernizarea stagiilor de practică didactică și, nu în ultimul rând, a cifrelor de școlarizare.

Acreditând larg ideea că pădurile României, neasemuite într-o frumusețe și valoare eco-productivă, constituie un patrimoniu de interes național, nu o putem dezlipi, în procesul de învățământ, de adevărul că perenitatea pădurii este indisolubil legată de perenitatea națiunii române. Este vorba de înțelesul corect al noțiunilor, de semnificația durabilă ce o capătă știința silvică și nevoia, da, *nevoia de a demonstra existența noastră europeană* cu mult înainte de sosirea și permanentizarea în occident a unor popoare migratoare.

Neîndoielnic, generoasa emblemă a acestui simpozion, „Pădurile secolului XXI în România”, oferă câmp liber multor extrapolări, ceea ce ne poate înaripa pe mulți. În sfera formării de specialiști ne menținem, însă, în cadrul pragmatic al realităților prezente și viitoare, fiindu-ne îngăduit să visăm cu ochii deschiși la dimensiunea de mâine a fondului nostru forestier, la o structură administrativă mai puțin expusă experimentelor și neinițiatilor, la durabilitatea simțământului civic și a conștiinței forestiere la români.

Pe aceste coordonate, nu omitem capacitatea de absorbție a specialiștilor silvici de către unitățile de profil, la nivelul contingentelor dimensionate după criterii mai mult sau mai puțin subiective în condițiile actuale de înțelegere și interese.

Cele înfățișate exprimă o schemă cu totul neîncăpătoare de principii și considerente ce punctează o vedere proprie a ceea ce trebuie să fie, în afara clasificărilor din cataloage sau a judecăților din consilii de orice fel, profilul profesional al inginerului silvic – astăzi, mâine și întotdeauna. Viața ne va ajuta ca de fiecare dată să ne modelăm acțiunile, dorim însă să ne regăsim în toate împrejurările într-o ținută sobră, responsabilă pentru viitorul silviculturii din țara noastră, context în care tinerii ce aspiră la această profesiune să dobândească, încă din perioada de formare în facultate, certitudinea că vor sluji prin pădure o instituție perenă, situată cu demnitate între breslele prestigioase ce conferă României conturul mult dorit de stat prosper cu oameni harnici și cinstiți.

Stăruim în materializarea acestor gânduri, conștienți că învățământul silvic superior are menire de a pregăti oameni capabili a înfăptui programe concrete de evaluare, pe trepte sociale noi, a rolului și funcțiilor pădurii în secolul ce vine.

Vă mulțumesc pentru atenție!

17 martie 1992

Prof.dr.ing. Ioan Milesco

I. Milesco

Ioan Milescu (1928 – 2018) - note biografice

Silvicultor român născut la 13 august 1928 în comuna Hulubești, județul Dâmbovița.

A absolvit liceul „Aurel Vlaicu” din București (1948) și Institutul de Silvicultură din Câmpulung Moldovenesc (1952). În noiembrie 1957 susține, la Academia Tehnică Silvică din Sankt Petersburg, teza de doctorat cu tema „Organizarea amenajistică a pădurilor din județul Suceava în legătură cu valorificarea lor industrială”.

Și-a desfășurat activitatea în învățământul superior silvic, în cercetarea științifică și producția silvică fiind, pe rând: preparator și asistent (1951-1953), șef de ocol la O.S. Vidra, județul Vrancea (1954-1956), șef de laborator și șef de secție la Institutul de Cercetări și Proiectări Silvice (1957-1961), director în Ministerul Economiei Forestiere (1961-1963), șef de secție de specialitate în cadrul Secretariatului General al Consiliului de Miniștri (1964-1972), director al Institutului de Cercetări și Amenajări Silvice (1973-1976), inspector general - șef de compartiment tehnic în Ministerul Silviculturii (1977-1990), profesor (1990-2018) și decan (1990-2002) al Facultății de Silvicultură la Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava.

Activitățile desfășurate nu l-au îndepărtat sub nici o formă de munca științifică în domeniul forestier fiind în permanență angajat prin acțiuni și inițiative în organizarea și realizarea nemijlocită a programelor de studii, de cercetare și valorificare a dimensiunii resurselor forestiere naționale și europene, în evidențierea caracteristicilor și valorii economice, a indicatorilor de sinteză a funcțiilor pădurii, în fundamentarea sistemului românesc de gospodărire eficientă și durabilă a pădurilor.

Personalitate marcantă a silviculturii românești și recunoscut pentru activitatea de co-

laborare cu specialiști de profil din Europa, S.U.A. și Canada, a publicat 185 lucrări și articole în reviste de specialitate din țară și din străinătate, având, de asemenea, numeroase alte contribuții sub formă de conferințe și referate științifice la diferite manifestări, recenzii și cronici.

Între lucrările elaborate și publicate, 45 sunt cărți, monografii și sinteze în domeniu, dintre care 6 cursuri universitare ca unic autor, 13 monografii și lucrări de sinteză ca autor principal și 26 lucrări cu referire la silvicultura națională, realizate ca singur autor sau în colaborare, multe dintre acestea prezentate la manifestări internaționale de prestigiu, precum

Congresele forestiere mondiale de la Seattle (S.U.A.), Madrid (Spania), Buenos Aires (Argentina), Djakarta (Indonezia), Ciudad de Mexico (Mexic) sau Congresele Uniunii Internaționale a Institutelor de Cercetări Forestiere de la Gainesville (S.U.A.), München (Germania), Tampere (Finlanda).

Ca o recunoaștere a acestor realizări, a fost ales membru corespondent (1969) și apoi membru titular (1991) al Academiei de Științe Agricole și Silvice “Gheorghe Ionescu-Șișești”, iar în 1972 i s-a acordat premiul Academiei Române pentru lucrarea monografică „Fagul”.

Contribuțiile sale sunt apreciate pozitiv în rândul silvicultorilor români și europeni, menținându-și, prin consistența și veridicitatea rezultatelor obținute, deplina actualitate, în ciuda modificărilor sau reconsiderărilor impuse în timp de schimbarea regimului social.

Ca făuritor de școală silvică de nivel universitar în Bucovina, zona cea mai împădurită a țării și cu tradiție în prelucrarea lemnului, profesorul Ioan Milescu rămâne în memoria colegilor și discipolilor săi din Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava ca un reprezentant de prestigiu, fiind considerat unanim ca un slujitor echilibrat și cu spirit vizionar în slujba pădurii românești.